

ÖTVEN ÉV

Rosszul kerestél, egyáltalán, mi a bánatnak
kerestél kamaszkorod óta, lásd, a sóvárgás,
az átkozott vágyakozás mindent megrontott;
képzelődéssel telt el életed, becsaptad magad
unos-untalan, ötven év kellett, hogy elhidd,
aki a fürt után kap, földre veri a szemeket.

Szakács István

SPRING COLLECTION

Nem mondom, hogy nem ittam meg egy felest az OLI-VÉR SÜTI-ben, mert megittam. És nem is az, hogy olyan nagyon szeretem, de mindenki megiszik egyet, ha a koraival utazik. Különben csak disznóöléskor bírom meginni a pálinkát valahogy, máskor nem nagyon, de mikor ott van az, hogy ki kell fejteni valami nagy erőt, akkor jó meginni egyet, akkor nem émelyít, akkor teljesen más, akkor van az a nagy felbuzdulás, valami ilyen gyilkolászásféle érzés, mit tudom én, hogy mi, valami. Fogni jó erősen az első lábat, mert mindegy, ha rugdos a hátsóval, csak az első legyen jól lefogva, de akkor van valami nagy elszánás, igaz, ezt a drukkot mutatni nem kell.

Nem nagyon tudtam aludni semmit, hajnalban odatettem egy kávé, a kifolyó fél-rebillent, tíz percig törölgettem a gázt, maradt egy korty az alján, másikat már nem főztem. Mert olyan izgalmas nekem még most is az utazás, a fene tudja, miért, teszem azt, tavaly is voltam Lentiben, hozzá vagyok szokva a vonathoz, lehet azt mondani: van, aki nem megy sose sehova; én megyek, mert most kellett, tavaly is kellett, mentem, igaz, nem egyedül, jött az asszony is. Katona volt ott a fiunk, meghalt, elütötte egy tank, bassza meg az isten, odakeveredett valahogy a talpa alá, begyúrte, teljesen össze volt törve, alig akartuk megismerni, ríttunk is nagyon, akkor aztán azt mondta ott a halottas, hogy azonosítás van, nem kell ez a nagy dráma, mondják meg, igen vagy nem. Igen. Egy nap alatt oda-vissza, meg ott volt végig a tudat, visszafelé nem volt könnyű, na, akkor is ittam a pályaudvaron egyet, mert akkor már bizonyos volt minden. Most is kérdezte Olivér, hogy nem tán, Messzinger. Mondom erre, hogy á, nem.

Mondjuk Olivérnek bejött ez a SÜTI, igaz, nem is sütnék semmit, meg hát mit is sütnének, süssön mindenki otthon, nincs annak semmi értelme, hogy a kocsmába jár enni az ember, mert ha valami kisül ekkor, az csak annyi, hogy trehány az asszony, nem tud vagy nem akar főzni, lehet hallgatni az összes hülyét, ha nem süt, akkor biztos nem is baszik, hát ez nekem nem hiányzik egyáltalán, beszéljenek másról, annyi mindenféle dolog van a világon, meg még itt a faluban is, nem is lehet megérteni a legtöbb esetben. Olivérnek meg van ez a bizonyos tulajdonsága, hogy mindig mindent tud, de

hogy jó-e ez vagy nem jó, nem tudom, van, amikor nekem jó, de olyan is van, hogy egyáltalán nem jó. Mert mondjuk, rólam terjeszt valamit, ami nem is biztos, hogy igaz, mégis, mikor belépek, mindenki nézeget meg mosolyog az orra alatt, akkor már tudom, rólam van itt szó, de nem tudom, ők mit tudnak, mi lett a hír máma, így lötyög-teti mindenki a sörét, én meg nézhetem a cipőm orrát, mert hát hová néznek, mikor mindjárt le leszek forrázva teljesen, de persze ha valaki máson lehet röhögni jó nagyokat, megint más a helyzet, lehet figyelni, hogyan szenved az a szerencsétlen. Olivért ilyen értelemben nem lehet sose kibeszélni, nem lehet a háta mögött, máshol nem jár így össze a társaság, meg nincs is családja, se senkije, vagy a SÜTI-ben van, vagy otthon, akkor meg csak alszik vagy nézi a tv-t, így aztán semmi hír róla.

Befütyült a vonat, kiszaladtam gyorsan a peronra, mire hazaérek, gondoltam, biztos úgy kitöri a lábamat ez a lakkcipő, hogy tán a fene is belém áll. Ilyesmi se volt régen ezen a vonalon, hogy kupés lenne a vonat, én valahogy ezt nem tudom megszokni, ezeket a kis fülkéket, mit tudom én, olyan bezártságot érzek. Legalább lehetett látni, ki mit eszik, van-e otthon jószág, vagy veszi a boltból, mert alighogy kihúzott a vonat, mindenki fészkelődött, matatott a szatyrában, aztán szépen kipakoltak az ölükbe. Még olyan is volt, hogy valaki ilyen kis patent, fedeles dobozban hozta a rántott csirkét. Most itt nem evett senki, ötödmagammal ültem a fülkében, kettő telefonált, vagy ha nem, akkor fogdosta a telefonját, mi meg hárman nézegettünk kifelé az ablakon. Mindig az jut eszembe, amikor a kubikgödör mellett mege a vonat, hogy hogyan is volt, amikor gyerekkoromban egyszer itt találtunk a komákkal egy halottat. Fejjel előre feküdt a tízcentis vízben, barna bőrkabátban, félcipőben, a nadrág a vádlóján a térd alá felszaladt, biztos az eséstől. Hazáig szaladtunk, apám majdnem adott egy pofont, hogy nem tán mink löktük a vízbe. Nem is jött a kalauz, elég lett volna az átszállásnál jegyet venni, de amilyen szerencsém nekem van, gondoltam, ha nem veszek, jön, fizethetem a bírságot, és az a másik négy is mit szólna vajon.

Húsz perc volt a pestiig, ittam gyorsan egy pohár sört a TEJ BAR-ban, köszönt egy régi kolléga, Veres Péter, így hívott, merthogy falubéli, ezzel ugratott, *ide kell hoznunk a nagyvilágot*, hova?, Péter bácsi, hova?, ide?, minek?, lehetett röhögni, Látóképen krampácsolunk akkoriban, későn léptem be a tsz-be, nem is lett olyan nagyon sok a vagyonjegy, igaz, nem is vittem be semmit. Egy piszkos, kék kincstárban ütögeti a vonatok fékjét egy hosszú nyelű kalapáccsal, nem iszik semmit, mert műszakba van, meg drága nagyon, nem akar itt költségbe verni, majd hazafelé, szevasz, mondta, szevasz, mondtam. A bármi más se sokkal rosszabb ennél, gondoltam, akkor már inkább otthon van az ember.

Úgy kellett átszaladni a másik peronra, de volt még idő, csak a személy hamarabb indult, ez kavart meg, és később is ér be, a sebes gyorsabb, a jegy mégis ugyanannyi. Egyedül ültem a fülkében egypár állomásig, akkor aztán bejött egy rettenetesen kövér, csupa szutyok asszony egy csomó szatyrral, mindenféle cókómmal, dőlt-borult minden, kérdeztem, segítsek feltenni, ne nyúljon semmihez, rikácsolta, semmihez, le-huppant az ülésre, és rögtön elaludt, nyitott szájjal horkolt, még meg talál itt nekem fulladni, gondoltam, de a Tisza-hídnál felugrott, kirentott a folyosóra, rám se nézett, húzta maga után azt a sok vackot. Ki is vágnám az asszonyomat, ha ilyen lenne, gondoltam, mi minden lehet ennél otthon, nincs ennek vajon ura vagy valakije, hogy mondaná neki, nógatná egy kicsit a rendre. De aztán azt is gondoltam, mindegy volna már nekem, ha ilyen is lenne, mert amilyen állapotban most van, még az is kétséges, hogy egyáltalán el tudja-e látni otthon az összes házi teendőt. Bent a házban, hogy rende-

sen legyen minden, az ágynemű, a ruházat, nem beszélve a főzésről, kint a veteményes meg a jószágok, mert még most, mióta oda van, ellátok mindent, de csak úgy szaladóra, -til, -tul, reggel éppen, aztán már csak ha hazaérek Olivértől, de hogy mi lesz ezután, arról nem nagyon volt semmiféle fogalmam.

El voltam már nagyon gondolkozva, szomorodva, elment hamar az a másfél óra, bámultam az esőt, verte a vetést erősen, ez legalább jó, gondoltam, hogy lesz az idén is mit enni, de nem kellett akkor nekem étel, rá se bírtam gondolni. Nem is tudom, miért pont ezt vettem el, elvehettem volna egy másikat is, az se volt nagyon más, egyszerűre el lett döntve, az egész utca beszélte már, a rokonok is tényvalóságának vették a nőülést, nem kellett nagyon gondolkozni, se nekem, se neki. Lett egy ilyen sátras lakodalom, én nem is tudom már, hogyan is volt, kaptunk egypár edényfélét, galuskaszűrőt, zománcos vándlingot, ilyesmit, szerencsére belvizesnek nyilvánították a nagyapámféle házat, annyit utalt ki az állam, hogy pont kijárta az újat, közben meg megszületett a fiunk, hát az olyan gyerek volt, mint a többi, ráült a térdemre, mondtam neki, hóc-hóc, katona. Az az igazság, hogy megszoktam már nagyon az asszonyt. Hamar beért a vonat, nem is hiányzott a sör, pedig akartam venni kettőt, lehet azt szatyorban is hozni, de elmaradt, a vonaton olyan az ára, hogy az nekem magas, más mégis veszi, hát vegyék, így lehet az összes pénzt jól elverni, láttam én már ilyesmit, nem is egy esetben.

Kitoppantam a pályaudvar elé, esett piszkosul, visszamentem erre, aztán összevissza botorkáltam ott, majd le az aluljáróba, egy csapásra mintha a nagyvásárban lennék, millió ember, leszegett fejfelé törtettek előre, a csavargók szépen sorban a fal tövében feküdtek, de hogy minek oda az a sok rossz kutya, azt a mai napig nem értem. Pisilnem kellett nagyon most már, keresgéltem a budit, de csak úgy, mintha éppen sétálgatnék, nézelődnék, meg-megálltam elbámolni valamerre. Na, amikor ez megvolt, felmentem egy lépcsőn, de nem azon sikerült, amin lejtöttem, és egy olyan nagyobbforma üres térre jutottam, szakadt most már, de tényleg.

Bekényszerültem hát egy ilyen marha nagy házba, különben is ráértem, volt még három órám, nem volt semmi értelme elázva, összefagyva bemenni az asszonyhoz, ráadásul azt mondta a főorvos úr a telefonba, hogy előbb őt keressem meg. Nem is tudom pontosan, mi is a neve, mármint annak a háznak, hogy hogyan is hívják, mert nem is magyarul van, meg egyáltalán, mire való az ilyesmi. Nevettem is magamban, hangosan szégyelltem, hogy mit mondana a falu, ha otthon egymásra tornyoznák az utcákat házastul, vagy három szintre, felfelé. Mert mondjuk, szomorú, hogy ilyesmi egyáltalán eszembe juthat, de hát miért ne, nem ismer itt engem senki, gondolni meg akármit lehet, úgyse látszik az kifelé. Sok ember lődörgött összevissza, mentem én is közöttük, nincs ezeknek semmi dolguk, gondoltam, igaz, nálunk se nagyon lehet mit csinálni ilyen időben, nő a vetés magától, tele van a SÜTI állandóan. De ezek itt nem nagyon isznak semmit se, hacsak nem vizet, flakonból, forgatják a fejüket, de nem tudom, mit néznek.

Leültem egy padra, jó erős pad volt, nálunk úgy is mondják, lóca, de újonnan se ilyen jók, amikor kiöregszenek a konyhából, kiteszik a verandára, oda hogyne lennének jók, ha esetleg le akar ülni az ember egy kicsit nézni az udvart, meg ha valaki elmegy az utcán, legalább látni, oda is lehet köszönni, ha éppen nem valami haragos, de itt nem ver be a vihar, nem is rohad el a fa vagy kétszáz évig, meg amúgy se fenyő. Valami gyerekruhakiállítás-féleség vagy mi az atyáúrsten elé ültem le pont, nem is néztem, hová. Egy jó nagy üvegtábla mögött kicsi ruhák, szoknyák meg szvetterek voltak

kiakasztgatva, eléggé hézagosan, én nem tudom, nálunk ilyesmi nem nagyon van. Hogy a gyerekek ennyi ruha kellene, mikor a felnőttek sincs, ez nekem nem fért a fejembe, nem értettem, na. Olyasmi ez, mint egy bolt, csak nem olyan mégse. Igaz, minálunk csak egy nagyobb ÁFÉSZ van, oda se én járok, mit mondanának, ha odaállnék, hogy adjanak két gatyát vagy atlétát, mindegy, mit, nem az ember dolga az ilyesmi, vesz az asszony, vagy varrja meg, ha kiszakadt, amúgy se kell abból annyi, hetente cserélem, elég kettő. Az emberek jobbára csak az OLI-VER-be járnak, ott jövünk össze, elmondja mindegyik, mit látott, hallott, el is sülyyednék a szegyéntől, ha valaki megvádolna, hogy hallom, komám, a bugyogók közt turkálsz, mert akkor már nem érne semmit a tagadás, hiába mondanám, gatyá volt az, te hülye. Rajtam röhögne a fél falu a jövő télig, az biztos. Üvegből volt ott minden, be lehetett látni az egész üzletet, nem volt benne senki, se eladó, se vevő, senki. Nem is bolt ez, csak, mondom, olyan, benéz, aki akar, láthatja, mi van benn. Tiszta üres minden, létezhetetlen, hogy bolt lenne, inkább múzeum mégis, nincs is sok ruha, nincs az, hogy ilyen-olyan méret, hanem mindenképp egyetlenegy. Az azért már igencsak luxus, hogy ha tényleg bolt, akkor meg kell várni azt a gyereket, akire pont jó az a méret, igaz, sok gyerek van itt, akadhat több is egyre, de akkor is borzasztó pocskéklás, egy ekkora nagy elkerített helyen az a páregynéhány szoknya, blúz.

Ültem már vagy egynegyed órája, erre-arra mentek az emberek, nem is figyeltem rájuk, ők se akartak észrevenni egyáltalán, nem kérdezte senki, minek ülök ott, mit akarok, hanem akkor két lány bement ebbe a múzeum-boltba. De nem tudtam eldönteni, hogy lányok-e vagy asszonyok, mert akár bármelyiknek is nézhettem őket, se nem gyerekek, noha eléggé kicsik voltak, vagy talán soványak inkább, az arcuk viszont más mutatott, volt valami kurvás a nézésükben, meg se nem felnőttek, olyasforma lehetett a testalkatuk, amire nem hasonlít nálunk semmiféle nőszemély, meg le voltak barnulva teljesen, annyira, hogy szerintem az már nyáron is túlzás. Odalépkedtek a kiakasztott ruhákhoz, megfogdosták, megtapogatták majd' mindegyiket, de csak egy pillanatra, aztán a következőhöz, de nem rendesen mentek, hanem vonultak szinte, mint a pap nálunk, bár nem láttam, mindenesetre beszélük, ezek viszont szerintem túltettek azon is. Nem szóltak egymáshoz egyetlen szót sem, legalábbis innen nem láttam, hogy mozgatták volna a szájukat, de mintha valami titkos rajtparancsra tennék, leakasztottak egy-egy semmi kis szoknyát meg olyan trikóféleséget, amit a kisfiúk viselnek ing alatt, csak az fehér, ezek meg pirosak voltak, és eltűntek hátul egy falnyílásban, amit addig észre se vettem. Kiürült megint az egész üvegkalitka, se a két nőszemély, se semmiféle eladó vagy teremőr nem mutatkozott, ott volt megint gazdátlanul az egész mindenség.

Akkor egyszerre, nem tudom, honnan, ott állt előttem egy egyenruhás ember, de nem katona, se nem rendőr, hanem nem tudom, micsoda, mégiscsak valami rendszfélének néztem, valahogyan látszott rajta, és tudtam egyből, hogy most elő leszek véve, megbüntet biztosan. Felugrottam hirtelen, de túl hirtelen, mert majdhogynem felborítottam, és azt mondtam, hogy megyek azonnal, megyek, tudom, tudom, és szinte elcsuklott a hangom, mert úgy megijedtem mindentől, ettől az egésztől, hogy reszkettem, mint egy gyerek, meg attól is, hogy ha ledöntöm itt a lábáról, akár be is zárat. Egy pillanatig nem szólt egyikünk sem, néztük egymást, majd nem összeért az orrunk, hogy most mi lesz, vajon mi, akkor ez az egyenruhás ember hátrált egy lépést, és azt kérdezte, van-e tüzem, és az ujjá között tartott cigarettát a szájába tette. Igen, mondtam, van, de nem tettem semmit, nem kezdtem el keresgélni a zsebemben, hanem csak

azt mondtam megint, igen, van. Az egyenruhás hátrált még egy lépést, és azt kérdezte, hogy akkor adok-e neki tüzet, erre végre megértettem, mit is akar, és előhúztam a gyufát, az első szál eltört, és a földre esett, reszketett a kezem, a második meggyulladt, kinyújtott kézzel odatartottam neki, mint a kocadohányosok meg az asszonyok, nem ernyőztem a lángot a tenyeremmel. Biccentett a rendész, és sarkon fordult, lendülő lábával belerúgott a gyufaszálba, az leszédült egy emelettel lentebb.

Nem tudtam meg se mozdulni, még leülni se, nem forgott az agyam, úgy meg voltam ijedve, hogy akkor most mi lesz. Ott álltam a bolt-múzeum előtt, és hol ökölbe szorítottam a tenyeremet, hol meg kinyújtottam az ujjaimat. A hangosbemondó térített magamhoz, leültem, cigarettát kotortam elő, rágyújtottam, valami bohócok lesznek a szökőkútnál, mondta egy hang, majd csend lett megint. Keresztbe tettem a lábam, hogy csillapodjon a remegés, mélyen szívtam a cigarettából, mereven előrenéztem. Sokáig ültem így, néztem előre, a semmibe, és csak akkor eszméltem fel abból a kábulatból, amikor a két nő előjött a hátsó részből, kezükben egyforma papírszatyor, egyenesen felém tartottak, vagyis hát a kijárat felé, kijöttek, elmentek előttem, majd néhány lépés után eltűntek, elvitte őket a mozgólépcső. A bolt teljesen üres lett ismét, nem mutatkozott senki, se eladó, se senki, emberek jöttek-mentek, de nem tért be újból más.

Ekkor nem tudom, miért, felálltam, és bementem ebbe az üvegdobozba. Megálltam középen, és néztem a ruhákat, megnéztem sorra mindegyiket. Ugyanazt választottam, mint a nők, a semmi kis szoknyát meg a trikót, ugyanazt, szerintem fazonra azt, csak nem pirosat, hanem feketét. Hátramentem a résbe, ahol egy olyasforma nő volt, mint az a kettő, és szélesen mosolyogva azt mondta, hogy á, uram, ez a legújabb tavaszi kollekció, a felesége örülni fog biztosan. Úriembernek nevezett, az asszonyt pedig igazán szerencsésnek mondta, hogy ilyen figyelmes embere van, és hálálkodott nagyon, hogy náluk vásároltam. Nem mondtam neki semmit, se azt, hogy köszönöm, se mást, még csak azt se, hogy jó napot, amikor kijöttem, hónom alatt a kis rántásszínű papírszatyorral.

Harmincezer forintot fizettem, pont annyit, amennyit a főorvos úrnak szántam, ő műtötte az asszonyt. Mindenki beszélte, főleg az öregasszonyok, mert persze azok mindent jobban tudnak, szegény anyám is ilyen volt, mondta csak, mondta, hogy más a hozzáállás, ha az ember ad valamennyit, hogy ilyenkor, ilyen esetben adni kell valamennyit. El is adtam nagy nehezen a két hízót, nem tudom, mit eszünk ezután, meg be is csapott az átvevő, arra hivatkozva, hogy nem hússertés, a fene a pofáját. Át kellett szállni egy másik villamosra, ott egy ilyen nagyobb térségen átvágva, végig jött utánam egy ember, hogy vegyek kukkert, azt kellett volna mondani egyből, hogy nem veszek, de nem mondtam semmit, csak a szatyrot szorítottam a hónom alatt, az meg erre azt hitte, ez már az alkudás, de hát minek nekem éppen kukker, hova kukkerozzak, minek, az is elég látványos, amit szabad szemmel látni. Indult akkor szerencsére pont egy villamos, legyintett az ember, és visszatrappolt a sűrűjébe.

A kórházi váróban ültem sokáig, megszámloltam a csempesorokat, egészen fel a plafonig vagy ötvenszer, zörgettem egy kicsit a szatyrot, aztán letettem magam mellé egy ilyen műanyag székre, aztán felvettem, recsegtettem tovább, akkor végre kijött egy nővér, és mondta, hogy jöjjön, na, jöjjön, a főorvos úr már várja. A főorvos ingatta a fejét, mélyet sóhajtott, egy nagy lapot teregetett maga előtt az asztalon, és belekezdett, hogy a kezelés jelen fázisában kisebb-nagyobb komplikációk léptek fel, sajnos, de ez szinte, lehet azt mondani, így természetes, nem remélhetünk azonnali csodát, mert a csoda mint olyan amúgy is inkább hit kérdése, mondhatni, és kacsintott, hogy ugye,

mondtam hát neki gyorsan, hogy hogya, mondhatni. Ekkor elhallgatott teljesen, hosszan nem szólalt meg, elő kellett volna vennem a borítékot, de az bizony kiürült, egy egész perc is eltelhetett ezzel a néma feszengéssel, majd egészen halkan azt mondta, nézze, Messzinger úr, sajnos nem lehet mit tenni, a felesége menthetetlen, meg fog halni, menjen be most hozzá, beszélhetnek még, de haza innen már nem mehet. Cigaretta-t tettem a számba, erre azt mondta, szerintem eléggé emelt hangon, hogy itt nem lehet dohányozni, nem kocsma ez, de ekkor már szinte üvöltött, ne magára gondoljon, haldoklik a felesége, értse meg, fogja fel valahogy. És tényleg, igaza volt, a kórház nem kocsma, a fene megeszi azt a cigarettát, hogy mindig oda vezet az első útja a kéznek, ha valamitől zavarba jön az ember, bár szerintem azért nem kellett volna neki se kiabálni, igaz, ő volt otthon.

Beszédelegtem a kórterembe, ott feküdt az asszony az ajtó mellett, hatalmas hasa emelgette a takarót, egészen kicsi lett a feje meg mindene, a keze, lába. Egy hatalmas has lett az egész. Fején összetapadt haj, szája teljesen cserepesre kiszáradva, nézett a szemével, de kétlem, hogy látott is volna. Mondtam neki, hogy nem ismered meg, én vagyok az, most jöttem, szakad odakinn az eső, el van ázva minden, de tavasszal így szokott, az se jó, ha nem esik egyáltalán. Nem felelt erre semmit, én se erőltettem tovább, hanem előszedtem a papírszatyorból a kis szoknyát, a trikót, és ráterítettem csak úgy kívülről, a takaróra.

Hannes Böhringer

EURÓPA NYUGATRA HURCOLÁSA

Nádori Lídia fordítása

Krisztus előtt 431-ben kitört a peloponnészoszi háború, amelynek során Athén politikailag megsemmisült. Thuküdidész számol be arról, hogy a háborút megelőzően Spárta-ban korinthuszi és athéni küldöttek találkoznak. A korinthusziak felpanaszolják az athéniak túlkapásait, és megpróbálják fölrázni a spártaiakat: „...nektek sejtelmek sincs, és sohasem mérlegeltétek, miféle, töletek teljesen különböző emberek az athéniak [...] Ők az újítás emberei, gyorsak a tervek alkotásában és elgondolásaik megvalósításában, ti viszont csak a meglévőt akarjátok megtartani, semmi új elképzelés nincs, s még a halaszthatatlant is elhalasztjátok. Továbbá ők erejükön felül merészek, a józanság határain túl is kockáztatnak, de a nehéz helyzetekben sem vesztik el reményüket. Nektek viszont az a szokásokat, hogy sosem tesztelték meg, ami erőttől telne, még biztos megoldást ígérő véleményben sem bíztok, és sosem hiszték benne, hogy kijuthattok nehéz helyzetetekből. Ezenkívül ők határozottak, ti pedig ingadoztok, ők a világot járták, ti pedig otthon ültök. Ők úgy gondolják, hogy az otthonuktól való távollétükkel megnövelhetik hasznukat, ti pedig azt, hogy ha kimozdultok, még a meglévőt is kockáztatjátok! [...] a ti gyakorlatotok teljesen elavult az övékkel szemben. Pedig itt is, éppúgy, mint a művészetben, szükségszerűen az újnak kell érvényesülnie. Igaz, ha egy város nyugalomban él, legjobb az intézményeit változatlanul hagyni. Azoknak viszont, akik sokféle vállalkozásba fognak,